

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 4Csp/63/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8418201637
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2021:8418201637.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v spore žalobkyne: W. C., T.. XX.X.XXXX, U. H.E. W. XXXX/X, Y., právne zastúpená: AK Mgr. Matúš Macko, Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, proti žalovanej PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava-Ružinov IČO:35 792 752, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia 2062,44 eur a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, takto

rozhodol:

I. U r č u j e , že zmluvná podmienka v čl. 8 bod 8.1. Zmluvy o úvere č. 8300058949 uzavretej sporovými stranami dňa 29.05.2013 v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 EUR, b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 eur v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je Veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. U r č u j e , že zmluvná podmienka v čl. 8 bod 8.4. Zmluvy o úvere č. 8300058949 uzavretej sporovými stranami dňa 29.05.2013 v znení: „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto Dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru Dlžníkovi podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu Dlžníkovi. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi, na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa čl. 4.1. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa odseku 8.1. písm. b) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výške odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa čl. 4.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet Dlžníka uvedený v článku 2 Žiadosti/Zmluvy“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobkyňi 2062,44 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2062,44 eur od 30.09.2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania v plnom rozsahu k rukám zástupcu žalobkyne Advokátskej kancelárie Mgr. Matúša Macku, advokáta, Karpatská 804/40, Svidník, a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdneho úradníka o jej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na súd dňa 12.07.2018 sa žalobkyňa s poukazom na zmluvu o revolvingovom úvere č.8300058949 zo dňa 29.05.2013 domáhala na žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.062,44 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.062,44 eur od druhého dňa po doručení žaloby žalovanej do zaplatenia, a určenia, že zmluvné podmienky dojednané v článku 8. bodoch 8.1. a 8.4. zmluvy o revolvingovom úvere č.8300058949 zo dňa 29.05.2013 sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

2. Žalobnú žiadosť o vydanie bezdôvodného obohatenia zástupca žalobkyne odôvodnil tak, že dňa 29.05.2013 žalobkyňa uzavrela so žalovanou zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300058949. Predmetom zmluvy je záväzok žalovanej poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1.500 eur so splatnosťou 42 mesiacov a ročnou úrokovou sadzbou 70,01 %. Zmluva o úvere má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a úver, ktorý je predmetom zmluvy, je úverom spotrebiteľským v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Podľa § 9 ods. 2 písm. c), f) a j) tohto zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, dobu trvania zmluvy, a ročnú percentuálnu mieru nákladov s uvedením všetkých predpokladov použitých na jej výpočet. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) tohto zákona ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje tieto náležitosti, poskytnutý úver sa považuje za úver bezúročný a bez poplatkov. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) tohto zákona poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov aj vtedy, ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov. V danom prípade zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 písm. c), f) a j) zákona. Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov v nej uvedený 67,70 % je nesprávny, nakoľko nemôže byť nižší ako ročná úroková sadzba, ktorá v danom prípade je 70,01%. Navyše, dojednaná úroková sadzba 70,01 % ročne je šesťnásobne vyššia ako bola priemerná úroková miera pri obdobných spotrebiteľských úveroch poskytnutých v máji 2013, ktorá predstavovala 11,22 % ročne. Dojednanie o úrokoch za úver vo výške 70,01 % ročne tak sa prieči dobrým mravom a podľa § 39 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatné. Žalovaná poskytla žalobkyni úver vo výške len 1.284,25 eur. Z dojednanej výšky úveru 1.500 eur podľa čl. 8. bod 8.4. odpočítala odplatu vo výške 215,75 eur dojednanú v čl. 8 bode 8.1. zmluvy o spotrebiteľskom úvere za službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru. Žalobkyňa zaplatila žalovanej 41 splátok po 80,37 eur a časť 42. splátky vo výške 51,52 eur, teda celkom 3.346,69 eur. Rozdiel medzi tým, čo žalobkyňa zaplatila žalovanej, a tým, čo žalovaná žalobkyni poskytla, tzn. suma 2.062,44 eur, v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru predstavuje obohatenie, o ktoré sa žalovaná na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatila.

3. Žalobnú žiadosť o určenie neprijateľných zmluvných podmienok zástupca žalobkyne odôvodnil tak, že z čl. 8 ods. 8.1. zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300058949 zo dňa 29.05.2013 žalobkyni ako spotrebiteľovi vyplýva povinnosť zaplatiť žalovanej poplatok za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 215,75 eur. Dohoda o poskytnutí tejto služby je zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dojednaná. Žalobkyňa službu nevyužila, no napriek tomu poplatok za ňu musela zaplatiť. Úver hneď po jeho pripísaní na účet žalobkyne bol podľa čl. 8 bodu 8.4. znížený o sumu tohto poplatku, aj keď žalobkyňa službu nevyužila. Žalobkyňa podľa zmluvy nemá nárok na vrátenie tohto poplatku. Dohoda o poskytnutí takejto služby je tak zmluvnou podmienkou, ktorá spôsobuje značnú materiálnu disproporciu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Navyše, žalovaná obmedzila prístup k tejto službe spotrebiteľom, ktorí nemajú splatené prvé tri mesačné splátky, nie sú dlhodobo práceneschopní alebo s nimi nebol skončený pracovný pomer. V ostatných prípadoch je žiadosť spotrebiteľa posudzovaná veriteľom svojvoľne. Na podporu svojej argumentácie o neprijateľnosti zmluvných podmienok dojednaných v čl. 8 bodoch 8.1. a 8.4. poukázal na rozsudky Krajského súdu v Prešove v obdobných veciach, a to sp.zn. 9Co 117/2017 zo dňa 30.11.2017, sp.zn. 2Co 38/2017 zo dňa 30.11.2017 a sp.zn. 23Co 84/2017 zo dňa 16.04.2018. Poukázal tiež na výklad ust. § 53a Občianskeho zákonníka v rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 14Co 321/2012 zo dňa 10.09.2013, podľa ktorého z tohto ustanovenia vyplýva pre dodávateľa povinnosť zdržať sa používania zmluvnej podmienky, ktorú súd už v akomkoľvek súdnom konaní označil za neprijateľnú alebo jej neprijateľnosť vyplýva zo samotného rozhodnutia.

4. Zástupca žalobkyne spolu so žalobou predložil súdu listiny označené ako „Žiadosť o poskytnutie úveru/zmluva o revolvingovom úvere“, „Odpoveď k žiadosti o zaslanie podrobného výpisu platieb zo dňa 23.03.2018“ a internetovú tabuľku priemerných úrokových mier vykazovaných úverovými inštitúciami v roku 2013.

5. V rámci prípravy pojednávania súd uznesením zo dňa 25.09.2018 č.k. 4Csp 63/2018-26 vyzval žalovanú podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku na vyjadrenie k žalobe a pripojeným listinám v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie bolo žalovanej doručené dňa 28.09.2018. Zástupca žalovanej na výzvu reagoval písomným podaním datovaným dňom 03.10.2018, ktorým navrhol žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Namietol, že vec nie je možné už prejednať a rozhodnúť, nakoľko tomu bráni prekážka právoplatne rozhodnutej veci. O nárokoch žalovanej voči žalobkyni vyplývajúcich zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300058949 zo dňa 29.05.2013 bolo už právoplatne rozhodnuté rozsudkom rozhodcovského súdu zo dňa 31.03.2016 sp.zn. RK-PC-2081/15-MK, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.07.2016. Tento rozhodcovský rozsudok nebol žalobkyňou v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote napadnutý žalobou o jeho zrušenie upravenou zákonom č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Za situácie, že existuje právoplatný rozhodcovský rozsudok vo veci, ktorý je pre žalobkyňu záväzný (§ 41 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z.), podanie žaloby na všeobecný súd obchádza právnu úpravu žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Žaloba v danej veci tak nespĺňa zákonný predpoklad uvedený v § 131 Civilného sporového poriadku, a to ochranu porušeného alebo ohrozeného práva.

6. Zástupca žalovanej v podaní poprel tvrdenie žalobkyne, že dohoda o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu minimálne troch splátok úveru dojednaná v čl. 8 bodoch 8.1. a 8.4. zmluvy o spotrebiteľskom úvere nebola dojednaná individuálne. Uviedol, že dohoda nebola podmienkou ani predpokladom vzniku zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobkyňa ju nemusela uzavrieť, čo vyplýva z čl. 8 bodu 8.6. zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dohoda je obsahovo a formálne samostatná, odlišená od ostatného obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podpisovaná osobitne. Preto je individuálnym dojednaním strán. Jej uzavretie predpokladalo iniciatívne konanie dlžníka. Len na základe tvrdenia, že žalobkyňa svoje právo dojednané v dohode nevyužila, bez ďalšieho, sa nemožno domáhať neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky. Podľa právnej úpravy a ustálenej obchodnej praxe poskytnutím úveru sa rozumie nie len vyplatenie peňažných prostriedkov úveru na účet, ale aj každá iná zákonom uznávaná forma splnenia záväzku, teda aj započítanie. Poskytnutím úveru je preto potrebné rozumieť aj úkon, ktorým sa splní záväzok poskytovateľa úveru uvoľniť peňažné prostriedky spôsobom a vo forme dohodnutej stranami.

7. V podaní tiež poprel tvrdenie žalobkyne, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 písm. c), f) a j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, je uvedená v čl. 12 bod 12.1 zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z čl. 9 bodu 9.1. vyplýva, že zmluvy o revolvingovom úvere sú uzatvárané na dobu neurčitú. Pokiaľ ide o predpoklady pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov na úver, údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov sa vypočítava podľa matematického vzorca tvoriaceho prílohu zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý jednoznačne uvádza, aké údaje sa majú pri jej výpočte použiť. Výška odplaty za úver dojednaná v danej veci nie je neprimeraná. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v danej veci odplata nesmela podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, pritom bolo potrebné prihliadnuť najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia záväzku, a objem a lehotu splatnosti poskytnutých peňažných prostriedkov. Zákonodarca v tom čase teda reguloval celkovú výšku odplaty za úver, nie len ročnú úrokovú sadzbu ako jednu jej zložku. Referenčné kritérium pre posúdenie primeranosti celkovej odplaty preniesol zo sektoru bánk na sektor finančného trhu ako taký. Úroková sadzba pri nebankových subjektoch mohla byť v tom čase vyššia ako úrokové sadzby bánk. Pri bankových subjektoch celková odplata bola totiž tvorená aj rôznymi poplatkami, napr. za správu úveru, za vyhotovovanie výpisov, a pod. Podľa cit. zák. ustanovenia je tiež potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako spôsob a mieru zabezpečenia záväzku, objem a lehotu splatnosti poskytnutých peňažných prostriedkov. Porovnávanie výšky odplaty s úrokovými mierami vykazovanými bankami v rozhodnom období preto nie je správne. V období rozhodnom v danej veci priemerná výška odplaty požadovanej sektorom finančného trhu bola 48,52 %. Za podstatné prevýšenie tejto výšky odplaty je potrebné považovať prevýšenie o 25 % (napr. uznesenie Krajského súdu v Banskej

Bystrici č.k. 14Co 1016/2014 zo dňa 20.03.2016). Odplata dojednaná v danej veci uvedenú priemernú výšku odplatu podstatne neprevyšuje.

8. V podaní zástupca žalovanej vznikol tiež námietku premlčania uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k úhradám realizovaným žalobkyňou pred 16.07.2016, t.j. dva roky späť od podania žaloby.

9. Uznesením zo dňa 27.11.2018 č.k. 4Csp 63/2018-62 súd podľa § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku vyzvala žalobkyňu na vyjadrenie k vyjadreniu žalovanej k žalobe v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie bolo zástupcovi žalobkyne doručené dňa 04.01.2019. Zástupca žalobkyňu na výzvu súdu v stanovenej lehote nereagoval.

10. Podaním zo dňa 21.10.2020 súd oznámil zástupcovi žalobkyne predbežné právne posúdenie sporu, podľa ktorého prejednaníu a rozhodnutiu veci bráni prekážka veci právoplatne rozhodnutej rozhodcovským rozsudkom vydaným Stálym rozhodcovským súdom Victória Arbiter, so sídlom Framborská 3605, 010 01 Žilina, pod sp.zn. RK-PC-2081/15-MK dňa 31.03.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.07.2016.

11. Písomným podaním doručeným súdu dňa 10.11.2020 zástupca žalobkyne súdu oznámil, že na podanej žalobe v celom rozsahu trvá. Namietol platnosť rozhodcovskej zmluvy, na základe ktorej rozhodcovský súd vyvodil svoju právomoc prejednať a rozhodnúť spor v rozhodcovskom konaní, ako neprijateľnej zmluvnej podmienky. Uviedol, že žalobkyňa nemala pri podpise zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300058949 zo dňa 29.05.2013 vôbec vedomosť, že jednou z listín, ktorú podpisuje, je aj rozhodcovská zmluva. Na jej podpisovanie nebola upozornená. Nebola poučená o možnosti odmietnuť ju podpísať, ani o dôsledkoch jej uzavretia. Pojem rozhodcovské konanie je pre väčšinu ľudí neznámym pojmom. Žalobkyňa nemala vedomosť, čo podpísanie rozhodcovskej zmluvy pre ňu znamená. Nebolo vôľou žalobkyne delegovať právomoc riešiť prípadné spory zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere rozhodcovi ako súkromnému subjektu. Rozhodcovská zmluva je typickou formulárovou zmluvou, ktorú vypracoval veriteľ, a ktorej obsah žalobkyňa nemala možnosť nijako ovplyvniť. Zmluva preto podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je individuálne dojednanou zmluvnou podmienkou. Formuláciou o dobrovoľnosti jej uzavretia žalovaná úmyselne obchádza ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu, že sa nejedná o zmluvu individuálne dojednanú. Uzavretím rozhodcovskej zmluvy došlo k narušeniu rovnováhy zmluvných strán. Dôkazom toho je samotný rozhodcovský rozsudok, ktorý žalobkyňu zaväzuje na plnenie, ktoré je nedôvodné a nezákonné. Na podporu svojej argumentácie o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy v danej veci poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove v obdobnej veci sp.zn. 19Co 30/2019 zo dňa 26.09.2019 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 27/2015 zo dňa 29.01.2015. Keďže rozhodcovský súd nemal na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy právomoc prejednať a rozhodnúť spor, rozhodcovský rozsudok nemôže predstavovať prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Navyše, vo veci rozhodoval rozhodcovský súd, ktorý nie je uvedený v rozhodcovskej zmluve.

12. V podaní zástupca žalobkyne ďalej uviedol, že námietku premlčania vznesenú žalovanou považuje za nedôvodnú. Argumentoval, že na danú vec je potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Poukázal na rozhodnutia súdov, v ktorých súdy konanie, o.i. aj žalovanej, porušujúce spotrebiteľské právo, opakovane posúdili ako úmyselné konanie.

13. Na podanie zástupcu žalobkyne zástupca žalovanej reagoval písomným podaním doručeným súdu dňa 11.03.2021, v ktorom trval na zamietnutí žaloby. Trval na tvrdení o existencii prekážky veci právoplatne rozhodnutej v rozhodcovskom konaní s tým, že nepatrí do právomoci súdu v tomto konaní rozhodovať o zrušení rozhodcovského rozsudku, a to či už meritórne alebo prejudiciálne. Na podporu svojho názoru poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6CoCsp 20/2020 zo dňa 31.08.2020 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15Co 91/2019 zo dňa 27.02.2020, podľa ktorých k preskúmaniu platnosti rozhodcovskej zmluvy môže všeobecný súd pristúpiť len v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku, a právnu úpravu zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní nemožno obchádzať žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa záverov vyslovených súdmi v týchto rozhodnutiach doterajšia judikatúra súdov vyšších autorít vychádzala z právnej úpravy rozhodcovského konania účinnej do 31.12.2014 (zo zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní), nie zo zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom

konaní účinného od 01.01.2015, účelom ktorého bolo vytvoriť osobitný druh mimosúdneho riešenia sporov blízky rozhodcovskému konaniu, garantujúci ochranu práv spotrebiteľa. Konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa zákona č. 355/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v danej veci z dôvodu nečinnosti žalobkyne neprebehlo, a súd v tomto konaní nemôže riešiť otázku zrušenia rozhodcovského rozsudku. Poprel tvrdenie žalobkyne, že v danej veci rozhodol súd, ktorý nie je uvedený v rozhodcovskej zmluve. Poukázal na ust. § 73 ods. 3 zákona č. 355/2014 Z.z. a výpis zo zoznamu stálych rozhodcovských súdov vedený MS SR. Poprel tiež tvrdenie žalobkyne, že žalovaná konala s úmyslom porušovať zákona a získať tak na úkor žalobkyne bezdôvodné obohatenie. Takéto tvrdenie žalobkyne podľa žalovanej nemá oporu v žiadnej skutkovej okolnosti danej veci.

14. Súd spor prejednal na pojednávaní konanom dňa 20.04.2021 za prítomnosti zástupcov oboch sporových strán, a na pojednávaní konanom dňa 21.05.2021 za prítomnosti len zástupcu žalobkyne. Zástupca žalovanej podaním zo dňa 14.05.2021 neúčast' na tomto pojednávaní ospravedlnil a vyslovil súhlas s prejednaním a rozhodnutím veci v jeho neprítomnosti. Zástupca žalobkyne na pojednávaniach trval na žalobe a svojich vyjadreniach k podaniam žalovanej. Žalovaná trvala na zamietnutí žaloby a svojich vyjadreniach k žalobe.

15. Podľa § 161 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

16. Podľa § 161 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

17. Podľa § 230 Civilného sporového poriadku ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

18. Zástupca žalovanej v konaní namietal, že predmetnú vec súd nemôže už prejednať a rozhodnúť, nakoľko o veci bolo už právoplatne rozhodnuté rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy Civilného sporového poriadku súd je kedykoľvek povinný z úradnej povinnosti (ex offa) skúmať, či sú splnené všetky podmienky, za ktorých môže vec prejednať a rozhodnúť. Jednou z takýchto procesných podmienok je aj to, aby o veci nebolo už právoplatne rozhodnuté (rei iudicata). V prípade, že súd zistí, že o veci už bolo právoplatne rozhodnuté, je povinný konanie pre nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, zastaviť. Preto súd sa v danej veci skôr, než začal vec meritórne prejednávať, zaoberal námietkou žalovanej o nedostatku uvedenej procesnej podmienky.

19. Zo spisu Stáleho rozhodcovského súdu Victória arbiter, so sídlom V. Tvrdeho 793/21, 010 01 Žilina, (ďalej už len „rozhodcovský súd“) sp.zn. RK-PC-2081/15-MK súd zistil, že žalovaná dňa 09.12.2015 podala na tento rozhodcovský súd proti žalobkyni žalobu o zaplatenie 1.395,14 eur, zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne a úrokov z omeškania vo výške 0,55 % ročne tak, ako ich špecifikovala petitom žaloby, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 95,71 eur a náhrady trov konania. Spolu so žalobou predložila rozhodcovskému súdu zmluvu uzavretú stranami označenú ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“, č. 8300058949 zo dňa 29.05.2013 (ďalej len „zmluva o úvere“) a rozhodcovskú zmluvu č. 8300058949 zo dňa 29.05.2013 (ďalej len „rozhodcovská zmluva“). O žalobe rozhodcovský súd rozhodol podľa zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov účinného od 01.01.2015 (ďalej len „Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“) tak, že rozsudkom sp.zn.

R-PC-2081/15-MK zo dňa 31.03.2016 uložil žalovanej (v konaní v danej veci žalobkyni) povinnosť zaplatiť žalobkyni (v danej veci žalovanej) 1.154,03 eur, zmluvnú pokutu a úroky z omeškania tak, ako sú špecifikované vo výroku tohto rozsudku, náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 95,71 eur a náhradu trov konania 191,42 eur (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 05.07.2016.

20. Podľa vcelku ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR právoplatný rozhodcovský rozsudok má v zásade rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, avšak neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu a rozhodcovským súdom na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy vydaný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej, a to nie len pre exekučné konanie, ale aj pre každé občianske súdne konanie (porovnaj napr. uznesenie NS SR

sp.zn. 3Cdo 27/2011 zo dňa 29.01.2015 (R 77/2015), uznesenie NS SR sp.zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16.01.2013, uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo 122/2011 zo dňa 09.02.2012, uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 (R 46/2012) a ďalšie).

21. Podľa napr.uznesenia NS SR sp.zn. 3Cdo 27/2011 zo dňa 29.01.2015 (R 77/2015): „Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania musí viesť k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pre účely preskúmvanej veci je potrebné poukázať na ustanovenie § 35 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 tohto zákona, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky, ako právoplatný rozsudok súdu. K tomu, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, sa už najvyšší súd vyjadril napríklad v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011 (R 46/2012). V tomto uznesení, i keď pre účely exekučného konania, konštatoval, že súd je povinný nakladať s takýmto rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu, lebo inak by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne by uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak sa uplatňuje právo na základe rozsudku vydaného všeobecným súdom a iný prístup, ak sa uplatňuje právo na základe rozsudku vydaného v rozhodcovskom konaní. Tento právny záver je opodstatnený nielen v exekučnom konaní, ale v každom občianskom súdnom konaní. Aj rozhodcovský rozsudok ukladajúci povinnosť niečo plniť podľa spotrebiteľskej zmluvy môže predstavovať prekážku veci rozsúdenej pre občianske súdne konanie, v ktorom sa žalobca domáha určenia, že spotrebiteľská zmluva je neplatná. Tento právny záver je ale opodstatnený len vtedy, ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky - iba platná rozhodcovská doložka alebo rozhodcovská zmluva totiž zakladá oprávnenie rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Najvyšší súd v už spomenutom judikáte R 46/2012 konštatoval, že oprávnenie (exekučného) súdu skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej doložky, nevedie k posudzovaniu vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu, súvisí však s potrebou vyriešiť otázku, či a aké právne účinky má vydaný rozhodcovský rozsudok. Pri posudzovaní, či v občianskom súdnom konaní predložený rozhodcovský rozsudok má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky, ako právoplatný rozsudok súdu (viď § 35 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní), môže súd pristúpiť k riešeniu otázky platnosti rozhodcovskej doložky alebo zmluvy nielen v exekučnom konaní (napríklad v súvislosti s posudzovaním, či rozhodcovský rozsudok je alebo nie je vykonateľný exekučný titul), ale aj v iných konaniach (napríklad pri riešení otázky, či vydaný rozhodcovský rozsudok zakladá pre občianske súdne konanie prekážku res iudicata). Ak je rozhodcovská doložka (zmluva) absolútne neplatná, treba mať na zreteli, že jej absolútna neplatnosť (negotium nullum) nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona (ex lege), v dôsledku čoho sa na takúto doložku (zmluvu) hľadí tak, ako keby nebola nikdy urobená. Na dôvod zakladajúci absolútnu neplatnosť (každého) právneho úkonu musí súd vždy prihliadnuť, a to aj bez návrhu (ex officio). V danom prípade bola súčasťou zmluvného dojednania účastníkov konania rozhodcovská doložka, v zmysle ktorej všetky ich spory budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s., ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde. K právnomu posúdeniu rozhodcovskej doložky s takýmto (a obdobným) obsahom už najvyšší súd zaujal závery v množstve svojich rozhodnutí, v ktorých konštatoval, že takáto rozhodcovská doložka je neprijateľná a neplatná zmluvná podmienka, ktorá v neprospech spotrebiteľa spôsobuje značnú nerovnováhu v ich právach a povinnostiach, lebo od spotrebiteľa fakticky vyžaduje aby sa podriadil výlučne rozhodcovskému konaniu (k tomu viď rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 1 ECdo 12/2014, 2 ECdo 147/2013, 3 Cdo 13/2013, 4 ECdo 92/2014, 5 Cdo 44/2013, 6 ECdo 184/2013). Neplatná rozhodcovská doložka nemohla ani v danom prípade založiť právomoc rozhodcovského súdu, preto ním vydaný rozhodcovský rozsudok nemohol - z pohľadu preskúmvanej veci - založiť prekážku veci právoplatne rozhodnutej“.

22. Závery prijaté napr. Krajským súdom v Prešove v rozsudkoch sp.zn. 6Co 36/2017 zo dňa 22.02.2018, sp.zn. 17Co 50/2015 zo dňa 06.08.2015, sp.zn. 21Co 25/2012 zo dňa 08.06.2013, Krajským súdom v Trnave v rozsudku sp.zn. 10CoE 308/2011 zo dňa 31.05.2012, sa neodkláňajú od vyššie uvedenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, a Ústavný súd SR ich označil za ústavne komformné. Napr., podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co 36/2017 zo dňa 22.02.2018: „Už v minulosti v právnej veci práve žalovaného Krajský súd v Prešove explicitne v rozsudku sp. zn. 21Co

25/2012 zo dňa 18.6.2013 konštatoval, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku rozsúdenej veci v konaní, nie však rozsudok založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke (porov. „Nulitný rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci“, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 31. mája 2012, č. k. 10CoE/308/2011-39). Predmetný rozsudok bol podrobený kontrole ústavnosti. Ústavný súd Slovenskej republiky tento záver neoznačil za ústavne nekonformný a pritom išlo o zásadnú právnu otázku s dopadom na výsledok súdneho sporu (porov. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 25/2014 zo dňa 22.1.2014). Tento záver bol prijatý i Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení sp.zn. 3Cdo 122/2011 zo dňa 9.2.2012 cit.: „Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu.“ Obdobne tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16.1.2013 cit.: „V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné- paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata.“

23. Vo vzťahu k argumentácii zástupcu žalovanej, že doterajšia judikatúra vyšších autorít vychádza z právnej úpravy rozhodcovského konania obsiahnutej v zákone č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, účinnom do 31.12.2014 (ďalej len „Zákon o rozhodcovskom konaní“), nie zo Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, účinného od 01.01.2015, súd udáva, že ani prijatie novej právnej úpravy rozhodcovského spotrebiteľského konania nemôže nič zmeniť na právnom závere, že rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, nie je spôsobilé založiť prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

24. Vzhľadom na uvedený právny záver súd sa v konaní preskúmal platnosť rozhodcovskej zmluvy, ktorá v danej veci založila právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok. Rozhodcovskú zmluvu, na ktorej rozhodcovský súd v danej založil svoje rozhodnutie, a ktorá je obsahom spisu rozhodcovského súdu, sporové strany uzavreli dňa 29.05.2013.

25. Podľa prechodného ustanovenia § 73 ods. 1 a 3 Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní ak nie je ďalej ustanovené inak, ustanovenia tohto zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa použijú aj na rozhodcovské konania, ktorých predmetom je spotrebiteľský spor začatý pred 1. januárom 2015. Právne účinky úkonov, ktoré boli urobené v rozhodcovskom konaní začatom pred 1. januárom 2015, zostávajú zachované. Rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia.

26. Podľa § 4 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve.

27. Podľa § 4 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

28. Rozhodcovská zmluva v danej veci bola uzavretá dňa 29.05.2013, teda ešte za účinnosti Zákona o rozhodcovskom konaní. Preto podľa ust. § 73 Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní zmluva sa spravuje Zákonom o rozhodcovskom konaní účinným do 31.12.2014. Zákon o rozhodcovskom konaní pre rozhodcovskú zmluvu výslovne vyžadoval iba písomnú formu, pričom zmluva mohla mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Zákon o rozhodcovskom konaní nemal žiadne iné výslovné požiadavky na formálne a obsahové náležitosti rozhodcovskej zmluvy tak, ako to neskôr zaviedla právna úprava obsiahnutá v § 3 ods. ods. 2 a 3 Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Strohosť právnej úpravy rozhodcovskej zmluvy v Zákone o rozhodcovskom konaní však neznamená, že platnosť rozhodcovských zmlúv uzavretých či už za účinnosti Zákona o rozhodcovskom konaní alebo neskôr za účinnosti Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní by súd nemal posudzovať aj z hľadiska všeobecných náležitostí právneho úkonu, teda podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka tak, ako to vyplýva aj z doterajšej

rozhodovacej činnosti súdov predovšetkým z hľadiska ustanovení hmotného práva týkajúcich sa ochrany práv spotrebiteľov. Súd tu dáva do pozornosti komentár A. Bělohlávka, Zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, Komentár 2, vyd. Praha: C.H.Beck, 2012, s. 220 až 232, podľa ktorého rozhodcovská zmluva je síce procesnou zmluvou v širšom slova zmysle, v podstatnej miere sa však na ňu použije hmotnoprávna úprava. Taktiež podľa historického výkladu záver, podľa ktorého možno spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu ako procesnú zmluvu v širšom slova zmysle posudzovať aj z hľadiska všeobecných hmotnoprávných náležitostí právneho úkonu podľa Občianskeho zákonníka (vrátane úpravy týkajúcej sa ochrany práv spotrebiteľa), je v súlade aj s cieľom zákonodarcu vyjadreným v cit. § 45 ods. 1 písm. e) Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, v ktorom zákon uvádza aj „iný dôvod neplatnosti, rozhodcovskej zmluvy ako je absencia formálnych a obsahových náležitostí vymedzených v ust. § 3.

29. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

30. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

31. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

32. Podľa čl. 6 ods. Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica Rady 93/13/EHS“) členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa, a aby zmluva bola podľa týchto podmienok záväzná pre strany, ak je jej ďalšie existencia možná bez nekalých podmienok.

33. Podľa čl. 2 písm. a) Smernice Rady 93/13/EHS „nekalé podmienky“ znamenajú zmluvné podmienky definované v čl.3.

34. Podľa čl. 3 ods. 1 a 3 Smernice Rady 93/13/EHS zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmlúv, ku škode spotrebiteľa. Príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

35. Podľa ods. 1 písm. q) Prílohy Smernice Rady 93/13/EHS za nekalé sa môžu považovať podmienky, ktorých zmyslom alebo účinkom je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane.

36. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase dojednania zmluvy o úvere a rozhodcovskej zmluvy stranami, tzn. 29.05.2013 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

37. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

38. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

39. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

40. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

41. Medzi stranami nebolo sporné, a súd v konaní nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by dôvodne spochybnili spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere v danej veci. Žalovaná je v zmluve o úvere označená ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Spor medzi stranami zo zmluvy o úvere bol prejednaný rozhodcovským súdom podľa Zákona spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Žalovaná v priebehu rozhodcovského konania, a ani v priebehu konania v danej veci, počas ktorého žalobkyňa argumentovala normami spotrebiteľského práva, túto argumentácia z pohľadu jej aplikácie na danú vec nespochybnila. Súd preto mal za to, že žalovaná pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonala v rámci svojej obchodnej a inej podnikateľskej činnosti, a v konaní má postavenie spotrebiteľa. Podľa výpisu z obchodného registra je nesporné, že predmetom podnikateľskej činnosti žalovanej je poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Preto žalovaná má v konaní postavenie dodávateľa.

42. Strany v nadväznosti na túto spotrebiteľskú zmluvu o úvere v rovnaký deň uzavreli aj rozhodcovskú zmluvu. Ako cit. úprava práva Európskeho spoločenstva, a to či už priamo aplikovateľného alebo subsidiárneho charakteru, tak aj samotné cit. ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v zásade nevylučujú dojednanie rozhodcovskej zmluvy vo veciach spotrebiteľských zmlúv, teda dojednanie, že spory, ktoré vzniknú v určenom spotrebiteľskom zmluvnom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní. Naopak, právna úprava Európskeho spoločenstva predpokladá využitie zmluvného dojednania alternatívneho riešenia sporov, vrátane možnosti riešenia sporov rozhodcami aj v spotrebiteľských veciach. Je však vždy vecou vnútroštátneho súdu posúdiť, či rozhodcovská zmluva v danom konkrétnom prípade v spotrebiteľskej veci je alebo nie je neprijateľnou (nekalou) podmienkou.

43. Rozhodcovská zmluva v danom prípade bola uzavretá formou osobitnej, vopred pripravenej, formulárovej zmluvy, technicky oddelenej od zmluvy o úvere, a to v rovnaký deň ako zmluva o úvere. Rozhodcovská zmluva bola tak, ako to tvrdila v konaní žalovaná, zachytená na samostatnej listine a zmluvnými stranami na tejto samostatnej listine aj osobitne podpísaná, oddelene od podpisov na zmluve o úvere. Tento technicky oddelený spôsob uzavretia rozhodcovskej zmluvy však nič nemení na skutočnosti, že rozhodcovská zmluva má charakter typickej štandardnej formulárovej zmluvy. Technická samostatnosť listiny, ktorá zachytáva jej obsah, bez ďalšieho, ešte neznamená, že rozhodcovská zmluva bola dojednaná individuálne a že spotrebiteľ mal možnosť ovplyvniť jej obsah. Podľa cit. ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa totiž nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, avšak nemohol ovplyvniť ich obsah. Bolo na žalovanej, aby v danom prípade, kedy rozhodcovská zmluva vyplýva iba z textu štandardne vopred pripraveného formulára zmluvy, v súlade s ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka preukázala, že rozhodcovská zmluva ako zmluvná podmienka bola vyjednaná individuálne, čo žalovaná ničím nepreukázala. Osobitný podpis zmluvných strán na rozhodcovskej zmluve ako osobitnej listine ešte nepreukazuje individuálne dojednanie rozhodcovskej zmluvy v zmysle cit. ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd tu poukazuje na tvrdenia zástupcu žalobkyne, ktoré žalovaná nijako nepoprela, že žalobkyňa nemala vôbec vedomosť, že spolu so zmluvou o úvere podpisuje aj rozhodcovskú zmluvu, ktorou delegovala právomoc na rozhodovanie sporov zo zmluvy o úvere na rozhodcovský súd, a že nemala záujem rozhodcovskú zmluvu vôbec uzavrieť.

44. Účelom rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu zmluvných strán rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorú zmluvné strany takúto právomoc delegujú. Rozhodcovská zmluva má preto osobitý význam, nakoľko v prípade sporu súkromná osoba rozhodne o právach a právom chránených záujmoch a povinnostiach zmluvných strán a založí nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Keďže sa tak stane v súkromnom právnom procese, požiadavka na rešpektovanie princípov súkromného práva rozhodcom, vrátane princípu dobrých mravov, je plne opodstatnená. Vznik rozhodcovskej zmluvy si preto vyžaduje osobitné individuálne vyjednanie uzavrieť takúto rozhodcovskú zmluvu. Ak rozhodcovská zmluva v spotrebiteľskej veci nebola osobitne vyjednaná alebo vyplýva iba zo štandardnej formulárovej zmluvy pripravenej dodávateľom vopred na tlačive, v nerovnovážnom

spotrebiteľskom vzťahu je plne na mieste obava, že spotrebiteľ ako slabšia strana si svoj osud v tak závažnej veci, ako neskorší rozhodcovský súdny proces, nedokáže náležite zvážiť.

45. Preto ak rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom má byť akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Z obsahu rozhodcovskej zmluvy v danej veci žiadne informácie o rozdieloch medzi riešením sporu pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom nevyplývajú. Dôkazom opaku nie sú ani čl. 2. a 3. rozhodcovskej zmluvy. Čl. 2. rozhodcovská zmluva obsahuje iba vyhlásenie veriteľa o tom, že: „... uzatvorenie tejto rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonania zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom a dlžníkom,“ a že „Dlžník nie je povinný prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy...“. Čl. 3. obsahuje iba poučenie dlžníka o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy, a to tak, že: „Dôsledkom uzavretia tejto rozhodcovskej zmluvy je možnosť riešenia sporov vyplývajúcich alebo súvisiacich s ustanoveniami zmluvy o revolvingovom úvere s číslom zmluvy totožným ako je číslo tejto rozhodcovskej zmluvy..., s porušením, ukončením či neplatnosťou Zmluvy o RÚ v rozhodcovskom konaní. Spory môžu byť riešené aj v súdnom konaní. Výber jednej z alternatív riešenia sporov spočíva na žalobcovi“. Aké sú však aspoň základné rozdielnosti súdneho konania a rozhodcovského konania z týchto článkov, a ani z celého obsahu zmluvy, vôbec nevyplýva.

46. Za situácie, kedy žalovaná ničím nepreukázala, že zmluvné ustanovenia dohodnuté v rozhodcovskej zmluve možno považovať za individuálne dojednané, súd rozhodcovskú zmluvu nepovažoval za individuálne dojednanú. Súd tu len dodáva, že v prípade spotrebiteľa vo vzťahu k princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) platí, že tento princíp v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa princípu dôležitejšiemu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života a zdravému rozumu odporuje požiadavka na podrobné znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť, resp. nedostatočná informovanosť v oblasti práva nemôže byť spotrebiteľovi na ujmu (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 23.8.2018 sp.zn. 25Co 4/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.10.2018 sp.zn. 2CoSr 2/2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23.8.2018 sp.zn. 25Co 4/2018, a ďalšie).

47. Vychádzajúc z obsahu rozhodcovskej zmluvy, ak rozhodcovské konanie vyvolal dodávateľ (čo bolo aj v prípade predmetného spotrebiteľského rozhodcovského konania), žalobkyňa sa musela rozhodcovskému konaniu podrobiť. Podanie žaloby na rozhodcovský súd malo totiž rovnaké účinky, ako keby bola podaná žaloba na všeobecnom súde, a po začatí rozhodcovského konania už nebolo možné v tej istej veci konať a rozhodovať pred všeobecným súdom. Podaním žaloby na rozhodcovský súd žalovaná ako dodávateľ teda jednostranne stanovila miesto súdneho konania, bez prihliadnutia na geografickú vzdialenosť sídla rozhodcu a miestne príslušného všeobecného súdu žalobkyne ako spotrebiteľa (§ 13, §14 a § 19 písm. d) Civilného sporového poriadku). Tu súd plne poukazuje na stanovisko schválené dňa 27.09.2010 na spoločnom rokovaní občianskoprávného a obchodného kolégia Krajského súdu v Prešove, od ktorého sa nemal dôvod odkloniť, a v ktorom sa okrem iného uvádza: „Zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve uzavretej po 31.12.2007 alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom na udelenie poverenia pre exekútora. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu“. V odôvodnení tohto stanoviska sa o.i. ďalej uvádza: „...Vysoká miera zneužitia, zjavné uprednostňovanie efektivity pred objektívnym rozhodovacím procesom a fakt, že sa rozhodovanie rozhodcami stalo predmetom biznisu, plne opodstatňuje zvýšenú pozornosť rozhodcovským rozsudkom ako exekučným titulom...Z pohľadu spotrebiteľa je rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu vnúti štandardná zmluvná klauzula, alebo dodávateľ svojim konaním. Spotrebiteľ má byť chránený pred oboma. Práve proti možnosti dodávateľa diktovať svoju vôľu v zmluvnom vzťahu bol vytvorený celý mechanizmus spotrebiteľsko - právnej ochrany pred štandardnými zmluvami“.

48. Podľa stanoviska Súdneho dvora (ES) vo veci C - 243/08 z 4.6.2009 (Pannon GSM Zrt. a/a Erzsébet Sustikn Gyorfí) k čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritéria požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle čl.3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS ako nekalú. V tejto súvislosti musí vnútroštátny súd zohľadniť skutočnosť, že podmienka obsiahnutá v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom, ktorá bola do nej vložená bez osobitného vyjednávania a ktorá priznáva výlučnú právomoc súdu, v ktorého obvode sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, môže byť považovaná za nekalú. V zmysle tohto stanoviska podmienku nekalosti spĺňa už len dojednanie, že príslušným súdom na riešenie sporov zo spotrebiteľskej zmluvy je všeobecný súd, v obvode ktorého má dodávateľ sídlo, a nie všeobecný súd spotrebiteľa, teda súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ. V danom prípade na základe rozhodcovskej zmluvy nie len že nerozhodoval všeobecný súd žalobkyne ako spotrebiteľa, ale namiesto všeobecného súdu rozhodoval rozhodca rozhodcovského súdu so sídlom v mieste sídla dodávateľa.

49. S poukazom na uvedené závery súd zastáva názor, že rozhodcovská zmluva v danom prípade, ktorá nebola dojednaná individuálne, núti žalobkyňu ako spotrebiteľa, aby v prípade, že rozhodcovské konanie začne na návrh dodávateľa, sa rozhodcovskému konaniu podrobila, nedáva jej reálnu možnosť výberu medzi všeobecným súdom a rozhodcovským súdom, a núti ju, aby spory s dodávateľom riešila výlučne v rozhodcovskom konaní a na rozhodcovskom súde, v obvode ktorého nemá svoje bydlisko. Rozhodcovská zmluva tak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa, a preto podľa cit. ust. § 53 ods. 5 a § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je neplatná. V prípade neplatnosti rozhodcovskej zmluvy nie je daná ani právomoc rozhodcovského súdu vo veci rozhodnúť. Preto ani rozhodcovský rozsudok vydaný v danej veci, ktorý je tak postihnutý nedostatkom právomoci rozhodcovského súdu, ktorý ho vydal, nie je spôsobilý založiť prekážku právoplatne rozhodnutej veci (rei iudicata). Súd preto námietku právoplatne rozhodnutej veci vznesenú žalovanou v danom prípade nepovažoval za opodstatnenú. Vzhľadom na záver o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy súd sa ďalej nezaoberal námietkou žalovanej, že vo veci rozhodol rozhodcovský súd, ktorý nie je uvedený v rozhodcovskej zmluve.

50. Žalobou v prejednávanej veci si žalobkyňa uplatnila dva samostatné nároky, a to nárok na zaplatenie 2.062,44 eur s prísl. titulom plnenia z bezdôvodného obohatenia, a nárok na určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok dojednaných v čl. 8 bodoch 8.1. a 8.4 zmluvy o úvere.

51. Žalovaná neučinila v konaní sporným (nepoprela) a súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania nepovažoval za dôvodne spochybnené, že žalobkyňa a žalovaná uzavreli dňa 29.05.2013 spotrebiteľskú zmluvu o úvere tak, ako vyplýva z obsahu listiny predloženej žalobkyňou v konaní, označenej ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere“ č. zmluvy 8300058949 (ďalej už len „zmluva o úvere“). Podľa čl. 6. zmluvy o úvere označenej ako „Údaje o schválenom revolvingovom úvere...“ poskytnutá čiastka úveru bola zmluvnými stranami dohodnutá na 1.500 eur. Zmluva o úvere v čl. 6 ďalej o.i. obsahuje nasledujúce údaje: „Splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci): 42/10“, „Mesačná splátka (vrátane úrokov) 80,37“, Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru): 3375,54“, „RPMN za úver (v %): 67,70“, „Ročná úroková sadzba úveru (v %) 70,01“, „Priemerná RPMN za úver (v %) 48,52“, „Poskytnutá čiastka revolvingu 790,84“, „Celková čiastka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) 1.928,88 eur“, „Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (v %):60,49“, a „Ročná úroková sadzba revolvingu (v %) 76,21.

52. Podľa čl. 8. zmluvy o úvere označeného ako „Dohoda o poskytnutí služby ...“, bod 8.1., zmluvné strany v tejto časti zmluvy o úvere dojednali dohodu o poskytnutí služby, predmetom ktorej je záväzok žalovanej ako veriteľa poskytnúť žalobkyňu ako dlžníkovi na jej žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru poskytnutého na základe zmluvy o úvere uzavretej stranami, a záväzok žalobkyne zaplatiť žalovanej odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 eur, a to v prípade, ak bude žalobkyňu revolving poskytnutý. Podľa dohody odplatu je žalovaná oprávnená na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu žalobkyňa

udelila súhlas. Žalovaná sa zaviazala písomne oznámiť žalobkyni stanovenú zníženú výšku odplaty s tým, že písomné oznámenie bude tvoriť prílohu dohody o poskytnutí služby.

53. Podľa čl. 8 ods. 8.4 zmluvy o úvere zmluvné strany v tejto časti dojednali, že odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia dohody o poskytnutí služby, a dohodli sa na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky žalobkyne voči žalovanej na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa zmluvy o úvere oproti pohľadávke žalovanej voči žalobkyni na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. a) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty), a to ku dňu poskytnutia úveru žalobkyni podľa zmluvy o úvere. Dohodli, že odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu žalobkyni, a na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky žalobkyne voči žalovanej na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa zmluvy o úvere oproti pohľadávke žalovanej voči žalobkyni na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. b) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty), a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa zmluvy o úvere, a to s tým, že rozdiel bude uhradený na účet dlžníka uvedený v zmluve o úvere.

54. Podľa § 298 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

55. Gramatickým a logickým výkladom cit. ustanovenia je možno dospieť k záveru, že toto ust. predpokladá situáciu, kedy súd určuje neprijateľnosť zmluvnej podmienky tak na základe žaloby, ako aj z úradnej povinnosti. Ak súd je oprávnený vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky bez návrhu, tým skôr ju môže vysloviť na návrh spotrebiteľa. Je treba si navyše uvedomiť, že ust. § 137 CSP obsahuje len príkladom („najmä“) okruh žalôb, o ktorých je možné rozhodovať v civilnom sporovom konaní. Za tohto stavu je zrejmé, že niet dôvodu, prečo by súd nemohol rozhodovať o žalobe o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Nový Civilný sporový poriadok zakotvil síce osobitné konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach s osobitnou príslušnosťou súdov (§ 301, § 31 Civilného sporového poriadku), čo však neznamená, že by spotrebiteľ nemal právo, aby súd určil neprijateľnosť podmienky v jeho konkrétnej veci s cieľom dosiahnuť právnu istotu. V tomto smere nepredstavuje prekážku ani ustanovenie § 53a Občianskeho zákonníka (porovnaj napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co 114/2017). Právny záujem žalobkyne ako spotrebiteľa na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorá spôsobuje nerovnováhu v postavení účastníkov zmluvy, tak vyplýva zo samotného zákonného ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ust. § 298 ods. 1 Civilného sporového poriadku a § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Spotrebiteľ má pritom právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybnované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky, bez ohľadu na to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú, tzn., či tak činí pred vstupom do zmluvného vzťahu s dodávateľom, počas jeho trvania alebo až následne (porovnaj napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co 114/2017). Danosť právneho záujmu na zabezpečení právnej istoty, ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami nie je časovo limitovaná. Tento výklad je v súlade aj s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, ktorej charakteristickou črtou je ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany (porov. spojenie prípadov C-154/15, C-307/15, C-308/15). Prípustnosť žaloby o určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku tu možno vyvodíť z osobitného predpisu, a to z ust. § 3 ods. 3 a ods. 5 prvá veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorých každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Súd preto žalobnú žiadosť o určenie neprijateľných podmienok považoval za procesne prípustnú.

56. K vecnej stránke žalobnej žiadosti žalobkyne o určenie, že zmluvné podmienky dojednané stranami v článku 8. ods. 8.1. a ods. 8.4. spotrebiteľskej zmluvy o úvere sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami, súd predovšetkým dáva do pozornosti, že argumentáciou žalovanej k prijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky sa súdy už opakovane zaoberali v mnohých obdobných veciach, v ktorých po prieskume totožnej argumentácie žalovanej určili zmluvnú podmienku obsiahnutú v článku 8 ods. 8.1 a ods. 8.4 rovnakých typizovaných zmlúv o úvere za neprijateľnú (porovnaj napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2Co 38/2017 zo dňa 30.11.2017, sp.zn. 9Co 117/2017 zo dňa 30.11.2017, sp.zn. 23

Co 84/2017 zo dňa 16.04.2018, zo dňa 31.3.2015 sp.zn. 20Co 99/2014, sp.zn. 24Co 61/2018 zo dňa 16.10.2018). V rozsudku sp.zn. 24Co 61/2018 zo dňa 16.10.2018 Krajský súd v Prešove právny záver o neprijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky dokonca označil v podstate už za nespochybniteľnú notoriету, keď v bode 10. odôvodnenia rozsudku už len úplne stručne a bez ďalšieho výslovne uviedol, že: „...Vzhľadom na právoplatnosť rozsudkov o určení neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky, všetky námietky uvedené zo strany žalovaného v odvolaní namietajúce nesprávny právny záver súdu o neprijateľnosti týchto podmienok neopodstatnené...“. Vychádzajúc z tejto judikatúry súd preto výrokmi I. a II. tohto rozsudku opakovane vyslovil neprijateľnosť týchto zmluvných podmienok. K dôvodom svojho rozhodnutia v tejto časti žalobnej žiadosti súd dodáva:

57. Predmetná spotrebiteľská zmluva o úvere, ako aj priamo v nej v čl. 8 obsiahnutá dohoda o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru, majú povahu vopred žalovanou predtlačeneho formulára. Vychádzajúc z cit. ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka bolo preto na žalovanej ako dodávateľovi, aby preukázala, že zmluvné podmienky obsiahnuté v tejto dohode o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok spotrebiteľského úveru boli so žalobkyňou ako spotrebiteľom individuálne vyjednané. Žalovaná toto svoje dôkazné bremeno v spore neunesla. Na unesenie tohto dôkazného bremena nepostačovalo, bez ďalšieho, len odvolávanie sa žalovanej na vopred predtlačení text v čl. 8 bod 8.6., ktorý obsahuje výslovné prehlásenie žalovanej, že uzavretie dohody o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok nie je podmienkou uzavretia zmluvy o úvere. Predtlačení formulár zmluvy o úvere neponúka žiadnu možnosť modifikovať jeho vopred pripravený obsah. Dopĺňa sa v ňom len konkrétna výška odplaty za službu, a s výnimkou podpisu nemôže do neho spotrebiteľ nijako zasiahnuť. Nemožno preto prijať iný záver ako ten, že dohoda o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úvere dojednaná v čl. 8 zmluvy o úvere nebola v danom prípade individuálne dojednaná, a jednalo sa o vopred predformulované dojednania, s ktorými súhlas či nesúhlas mohol spotrebiteľ vyjadriť len tak, že zmluvu o úvere ako celok, vrátane uvedenej dohody, buď akceptuje alebo nie.

58. Záver o individuálnom vyjednaní tejto dohody nemožno vyvodiť ani zo skutočnosti, že spotrebiteľ časť zmluvy o úvere, v ktorej je obsiahnutá táto dohoda o poskytnutí služby, osobitne podpísal, čím tiež zástupca žalovanej argumentoval v spore. Takýto záver by celú úpravu prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok a ich individuálneho vyjednania v prípade písomných, teda vždy spotrebiteľom podpísaných zmlúv, robil nepoužiteľnou. Za typovú zmluvu, ktorá sa používa vo viacerých prípadoch (štandardná, formulárová) treba považovať nielen všeobecné obchodné podmienky, ale aj predformulované znenia rôznych variant zmlúv, resp. zmluvných ustanovení. Súd si uvedomuje, že je problematické individuálne vyjednávanie zmluvných podmienok u zmlúv, ktoré sa dojednávajú vo veľkom počte, čo je prípad úverových a súvisiacich zmlúv uzatváraných aj nebankovými spoločnosťami. Nič nebráni, aby jedna strana kontraktu pripravila a predtlačila text zmluvy. Ust. § 53 ods.2 Občianskeho zákonníka však vyžaduje, aby spotrebiteľ mal nielen možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy s jej dojednaniaми, ale aby mal aj reálne možnosť ovplyvniť ich obsah, resp. nepristúpiť naň, pričom ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka dôkazné bremeno v tomto smere kladie na dodávateľa. Navyše, dohoda o poskytnutí predmetnej služby je síce formálne osobitne podpísaná, ale je zakomponovaná do formulára samotnej zmluvy o úvere takým spôsobom, že ani obozretný spotrebiteľ si nemusí uvedomiť, že nepodpisuje len zmluvu o úvere, ale aj akúsi ďalšiu osobitnú dohodu. Preto z pohľadu posúdenia, či sa nejedná o neprijateľné zmluvné podmienky a vylúčenia súdnej kontroly, je potrebné prijať záver, že aj v tomto prípade súdna kontrola nemôže byť vylúčená. Ide o akcesorickú dohodu nadväzujúcu na spotrebiteľskú zmluvu o úvere. Spätosť oboch predmetných zmlúv je daná tým, že v prípade neuzavretia zmluvy o úvere by bolo bezpredmetné uzatvárať dohodu o poskytnutí služby, keďže bez poskytnutia úveru by ani neexistovala povinnosť žalobkyne plniť dlh zo zmluvy o úvere v splátkach, a bolo by tak bezpredmetné dojednávať možnosť odkladu splatnosti splátok úveru. Dohoda o poskytnutí služby preto podlieha prieskumu súdu podľa § 53 Občianskeho zákonníka, keďže táto „služba“ nie je hlavným predmetom plnenia. Cieľom zákonodarcu nebolo vylúčiť z preskúmania z hľadiska neprijateľnosti vedľajšie zmluvné cenové dojednania, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že nie je výnimočnou situáciou, kedy sa dodávateľia práve ich netransparentným zakomponovaním do formulárových spotrebiteľských zmlúv snažia získať neprímeraný majetkový prospech od spotrebiteľov.

59. Ak žalovaná argumentovala dobrovoľnosťou uzavretia dohody o poskytnutí danej doplnkovej služby žalobkyňi, bolo na nej, aby predložila alebo aspoň označila dôkaz, že nie každý spotrebiteľ s ním napriek takto predformulovanej dohode takúto dohodu o doplnkovej službe následne uzavrel. Prípadne

dôkaz, že obdobné úvery skutočne poskytuje aj bez uzavretia dohody o poskytnutí tejto služby. Súd sa v rámci svojej činnosti s takým prípadom zatiaľ nestretol. Tvrdenie žalovanej, že táto dohoda bola uzavretá dobrovoľne, žalovaná nijako nepreukázala. Súd preto prijal záver, že dohoda o poskytnutí služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru v prejednávanej veci nebola individuálne dojednaná.

60. Súd ďalej zastáva názor, že táto dohoda spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa, nakoľko dohoda nepredstavuje pre spotrebiteľa žiadny benefit a môže viesť (paradoxne u riadne platiaceho dlžníka - spotrebiteľa) k tomu, že spotrebiteľ poskytne dodávateľovi plnenie bez reálneho protiplnenia. Tu súd len dodáva, že z hľadiska súdnej kontroly neprijateľnosti zmluvných podmienok nie je rozhodujúci stav, ktorý nastal po uzavretí dohody, tzn. či spotrebiteľ službu skutočne nakoniec využil alebo nie. Argumentáciu žalovanej, že spotrebiteľ platí v podstate už za samotný záväzok veriteľa poskytnúť odklad splatnosti splátok, súd považoval za neprijateľnú. Podľa dohody spotrebiteľ je povinný dojednanú odplatu za služby zaplatiť bez ohľadu na to, či dané služby vôbec niekedy využije alebo nie. Takéto dojednanie podľa názoru súdu je zjavne nevyvážené, neprijateľné, je v neprospech spotrebiteľa, nesleduje jeho záujmy, ale záujmy dodávateľa a odporuje zákonu (§ 53 ods.1 Občianskeho zákonníka). Takáto dohoda umožňuje dodávateľovi navýšiť odplatu za poskytnutie úveru bez toho, aby to bolo riadne vyjadrené v zmluve o úvere pri parametroch úveru v rámci ročnej percentuálnej miery nákladov, či celkovo splatnej čiastky. Žalobkyňa na základe dohody sa zaviazala zaplatiť žalovanej za službu spočívajúcu iba v možnosti povoliť mu odklad splatnosti splátok úveru aj za stavu, že jej v konečnom dôsledku žiadna služba poskytnutá nebude. Z materiálneho hľadiska ide o platbu spojenú s poskytnutím úveru a predstavuje poplatok. Poplatok je tak dojednaný netransparentne, a navyše je tiež neprimerane vysoký. Dojednanie pritom garantuje dodávateľovi inkasovanie odplaty bez vynaloženia nákladov na službu, a to aj za situácie, že k odkladu splátok nedôjde. Predmetná dohoda o službe je tak s ohľadom na jej koncepciu, ako aj samotnú výšku odplaty, dojednaná v neprospech spotrebiteľa. Preto je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

61. Druhou časťou žalobnej žiadosti sa žalobkyňa domáhala na žalovanej plnenia z bezdôvodného obohatenia vo výške 2.062,44 eur s prísl. Zástupca žalobkyne tvrdil, že úver poskytnutý žalobkyni žalovanou na základe spotrebiteľskej zmluvy o úvere v danej veci, má charakter spotrebiteľského úveru, a spotrebiteľská zmluva o úvere má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Tvrdil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere v danej veci neobsahuje náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 písm. c), f) a j) tohto zákona. Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedený v zmluve 67,70 % je nesprávny, nakoľko nemôže byť nižší ako ročná úroková sadzba, ktorá v danom prípade je 70,01%. Preto spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyni v danej veci je potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov. Navyše, dojednaná úroková sadzba 70,01% ročne je šesťnásobne vyššia ako bola priemerná úroková miera pri obdobných spotrebiteľských úveroch poskytnutých bankovými inštitúciami v máji 2013, a ktorá predstavovala 11,22% ročne. Dojednanie o úrokoch za úver vo výške 70,01 % ročne sa tak prieči dobrým mravom a podľa § 39 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatné. Tvrdil, že žalovaná poskytla žalobkyni úver vo výške len 1.284,25 eur. Žalobkyňa zaplatila žalovanej celkom 3.346,69 eur. Rozdiel medzi tým, čo žalobkyňa zaplatila žalovanej, a tým, čo žalovaná žalobkyni poskytla, tzn. suma 2.062,44 eur, v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru predstavuje obohatenie, o ktoré sa žalovaná na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatila.

62. Podľa § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

63. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

64. Podľa § 456 veta prvá Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

65. Vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v danej veci súd úvodom poukazuje na aktuálny nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 43/2020 zo dňa 12.05.2020, podľa ktorého: „ 40. ... Nemožno pochybovať o tom, že bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia

konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere, a tak majúca v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie, je špecifickým predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktáčnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Zmluvný vzťah je v takomto prípade založený relevantným právnym titulom, na základe ktorého sú zmluvné strany povinné si navzájom plniť (aj keď zo strany spotrebiteľa v obmedzenom rozsahu, nekorešpondujúcom s ustanoveniami zmluvy o úrokoch, poplatkoch)“.

66. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tzn. 29.05.2013 (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

67 Podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) Zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

68. Z listiny predloženej žalobkyňou označenej ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“ číslo 8300058949 je zrejme (a je to vyjadrené už aj v samotnom jej označení „žiadost/zmluva“), že k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v danej veci nedošlo stretnutím obsahovo zhodných prejavov vôle zmluvných strán na tom istom mieste a v tom istom čase, ale najskôr žalobkyňa v Kežmarku dňa 15.05.2013 požiadala o úver, a následne dňa 29.05.2013, v Bratislave došlo k jeho schváleniu. Najskôr teda bola žalobkyňou vypísaná žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru v čl. 5 tlačiva, pri ktorom je aj výslovne uvedené, že ho vyplňa dlžník, a následne žalovaná vyplnila v čl. 6 údaje o schválenom revolvingovom úvere. Aj keď zmluva je v záhlaví označená ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“, podľa obsahu išlo v podstate o poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru, a iba dojednanie možnosti poskytnutia ďalšieho revolvingového úveru v prípade splnenia stanovených podmienok. V danej veci sa žalobkyňa žalobou domáhala peňažného nároku s poukazom na poskytnutie klasického spotrebiteľského úveru, pričom v konaní netvrdila, a z vykonaného dokazovania ani nevyplýva, že by jej bol poskytnutý aj revolvingový úver. Preto súd pri posudzovaní zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v danej veci vychádzal z čl. 6 zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a z údajov o klasickom spotrebiteľskom úvere. Súd tu len poznamenáva, že údaje uvedené v čl. 5 a čl. 6 nie sú úplne totožné. Kým v čl. 5 je napr. uvádzaná len predpokladaná ročná percentuálna miera nákladov za úver (ďalej už len „RPMN“) 70,01%, v čl. 6 je uvedený už záväzný údaj a výška RPMN je tam uvedená ako 67,70%.

69. Podľa údajov v zmluve RPMN na úver v danej veci je v zmluve vyjadrená hodnotou 67,70%, ročná úroková sadzba výškou 70,01%. Podľa § 19 ods. 2 veta prvá Zákona o spotrebiteľských úveroch na účely výpočtu RPMN sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Podľa § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby

ho získal za ponúkaných podmienok. Podľa citovanej právnej úpravy teda jednou z položiek nákladov, ktoré sa použijú pri výpočte hodnota RPMN, sú aj úroky za poskytnutý úver, ktorých percentuálnym vyjadrením je ročná úroková sadzba. Preto je zrejmé, že hodnota RPMN za úver nemôže byť nižšia, ako ročná úroková sadzba. Môže byť minimálne rovnaká. Zmluva o spotrebiteľskom úvere v danej veci obsahuje údaj o RPMN uvedený ako 67,70% a údaj o ročnej úrokovej sadzbe 70,01 %. Za tejto situácie správnosť oboch údajov nie je možná. Buď je nesprávna hodnota RPMN na úver alebo ročná úroková sadzba úveru. Obidva údaje sú z hľadiska informovanosti spotrebiteľa o nákladoch úveru základnými obsahovými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere, s absenciou ktorých ust. § 9 ods. 2 písm. i) a j) v spojení s ust. § 11 písm. b) a d) Zákona o spotrebiteľských úveroch spája sankciu dodávateľa spočívajúcu v bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru. Nesprávnosť niektorého z uvedených údajov možno hodnotiť ako jeho absenciu. Spotrebiteľ totiž nemôže mať záujem na tom, aby bol o tak dôležitých podmienkach úveru, akými sú náklady úveru, informovaný mylne (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co 672/2014 zo dňa 25.06.2015).

70. Súd tiež prisvedčil žalobkyni, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere v danej veci absentujú údaje o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Navyše, v zmluve absentujú aj údaje o termíne splátok. S absenciou týchto údajov ust. § 9 ods. 2 písm. f) a k) v spojení s ust. § 11 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch spája tiež bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch rozlišuje termíny splátok a konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľ totiž musí mať jasno už pri uzatvorení zmluvy, kedy má začať úver splácať, akú dlhú dobu a do kedy má úver splácať, pretože práve to je účelom citovaných zákonných ustanovení. Spotrebiteľ má byť jasne a zrozumiteľne informovaný o konkrétnom dátume konečnej splatnosti úveru, ktorý musí byť v zmluve výslovne uvedený bez ohľadu na to, že je ho možné vyvodiť z počtu splátok. Údaj o dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere v danej veci absentuje. Navyše, v zmluve chýba aj údaj o termíne splatnosti prvej a poslednej splátky. Zmluva obsahuje len periodicitu splácania úveru tak, že splatnosť splátok je vždy k 10. dňu v mesiaci, avšak bez uvedenia splatnosti prvej a poslednej splátky. Preto údaj o konečnej splatnosti úveru nie je možné ani odvodiť akýmkoľvek výpočtom. Pokiaľ žalovaná následne aj vyhotovila listinu označenú ako "Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úver č. 8300058949", v ktorej uviedla splatnosť prvej splátky dňa 10.07.2013 a splatnosť poslednej splátky dňa 10.12.2016, nič to nemení na závere, že tieto údaje o termíne prvej a poslednej splátky a o konečnej splatnosti úveru v samotnej zmluve absentujú. Navyše, žalovaná neuviedla žiadne tvrdenia a nepreukázala, že by listina "Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úver č. 8300058949", sa bola vôbec dostala do dispozičnej sféry žalobkyne. Jedná sa o žalobkyňou nepodpísaný jednostranný písomný úkon žalovanej ako veriteľa, vyhotovený až po vyplnení žiadosti žalobkyňou, s časovým odstupom cca 2 týždňov po podpise zmluvy žalobkyňou. Preto nemožno ním platne a relevantne „doplniť“ údaje, ktoré podľa zákona musí obsahovať samotná zmluva. Neobstojí preto argumentácia, že deň splatnosti prvej a poslednej splátky úveru je uvedený v uvedenom oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.

71. V odkaze zmluvy na zmluvné podmienky v čl. 13 zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa uvádza, že povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch musia byť uvedené priamo v zmluve. To znamená, že musia byť výsledkom zmluvného konsenzu oboch jej strán, a to odhládnuv od toho, že zmluva nemusí tvoriť jeden dokument. Pokiaľ niektoré náležitosti zmluvy boli uvedené iba v tzv. oznámení veriteľa o schválení úveru, ktoré nebolo podpísané žalobkyňou, a na ktoré žalobkyňa písomne nereagovala akceptáciou (opak žalovaná nepreukázala), pričom v samotnej žalobkyňou podpísanej zmluve nie je ani odkaz na spomínané oznámenie ako súčasť zmluvy, a ten je až v neprehľadných, malým písmom písaných zmluvných dojednaniach, nie je možné prijať záver, že zákonná požiadavka obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predstavujúca či už splatnosť prvej a poslednej mesačnej splátky alebo termín konečnej splatnosti úveru bola zachovaná. V samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je ani zmienka o splatnosti prvej mesačnej splátky a o termíne konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ tieto náležitosti žalovaná uviedla v ďalšom dokumente, bolo potrebné, aby žalobkyňa tento nový návrh žalovanej ohľadom týchto náležitostí písomne akceptovala. Musí byť totiž dodržaný proces uzatvárania zmlúv podľa § 43 a násl. Občianskeho zákonníka. Ako vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, v zmluve musí byť jasný odkaz na konkrétny dokument, ktorý navyše musí byť doručený žalobkyni ako spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, čo v prípade spomínaného oznámenia veriteľa nepochybne nebolo, a ani nemohlo byť z časového hľadiska naplnené.

72. Na podporu svojich záveroch súd poukazuje napr. na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.11.2017 sp.zn. 1Co 34/2017, najmä na body 22., 26. a 27. jeho odôvodnenia, kde tento súd konštatuje: “ 22. Možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že predmetný úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nenaplnenia ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch z dôvodu absencie údaju o konečnej splatnosti úveru. Nemožno v tomto smere súhlasiť s argumentáciou spočívajúcou v tom, že pokiaľ zmluva obsahuje údaj o splatnosti poslednej splátky ide vlastne o informáciu o konečnej splatnosti úveru, pretože zákon v § 9 ods.2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch jednoznačne hovorí o údají týkajúcom sa doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pričom ide o údaj rozdielny od termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pretože tento je údaj uvedený v § 9 ods.2 písm.k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Ide teda z pohľadu zákona (ako uviedol aj súd prvej inštancie) o dva rozdielne údaje, ktoré nemožno stotožňovať, pretože zákon ich špecifikuje rozdielne a uvádza v dvoch rozdielnych zákonných ustanoveniach (§ 9 ods.2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch, pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a v § 9 ods.2 písm. k) citovaného zákona, ktorý pojednáva o počte a termínoch splátok)...26.Nemožno súhlasiť s argumentáciou, že oznámenie o schválení úveru postačuje pre záver o určení konečnej splatnosti úveru. Sporové strany uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere, v ktorej tento údaj chýba a oznámenie veriteľa o schválení úveru je vlastne len jednostranný právny úkon, ktorý nemožno považovať za zmluvné dojednanie. Navyiac zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods.1 Zákona o spotrebiteľských úveroch musí mať písomnú formu, a teda musí byť účastníkmi zmluvy podpísaná (pozri rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn.2Co/56/2014 z 2.7.2015). Oznámenie o schválení revolvingového úveru preto nemôže byť považované za písomne uzavretú zmluvu, nakoľko žalobkyňou (pozn. dlžníkom) podpísané nie je. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani čl. 7 zmluvných dojednaní- žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, pretože žiadne zmluvné dojednanie nemôže byť považované za platné, pokiaľ nerešpektuje zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý vyžaduje písomnú formu, t.j. aj podpis na zmluve o spotrebiteľskom úvere, teda aj vo vzťahu k dojednaniam, ktoré sú uvedené v Oznámení veriteľa o schválení revolvingového úveru, čo sa v danom prípade nestalo. Bez tohto súhlasu dlžníka tento dokument možno považovať len za jednostranný právny úkon v zmysle vyššie uvedeného. 27. Žalovaný nielen nepreukázal, že zmluvné dojednania, na ktoré sa odvoláva v priebehu konania, ako aj v odvolaní sú takého charakteru, že s nimi bola žalobkyňa riadne oboznámená. Za týchto okolností je rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne, pokiaľ ide o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, pričom tento právny záver je založený na ustanovení §/ 9 ods.2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch.“

73. V tejto súvislosti súd podporne poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.6.2016 sp.zn.7Sžo 61/2015, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/48/2014 <<http://merit.sl.v.cz/4S/48/2014>>-50 zo dňa 13. novembra 2014, v ktorom najvyšší súd okrem iného konštatuje: „Tým, že Zmluva o pôžičke neobsahuje údaje podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, t. j. konkrétne termíny jednotlivých splátok, výšku istiny, úrokov a iných poplatkov a obsahuje len výšku jednotlivých splátok, počet splátok a termín konečnej splatnosti s tým, že ďalšie údaje sú obsiahnuté v splátkovom kalendári, ktorý bol spotrebiteľovi preukázateľne doručený až po podpise zmluvy o úvere, aj podľa názoru súdu je takáto obchodná praktika neprípustná a odporujúca čestnej obchodnej praxi. Neobstojí tvrdenie žalobcu, že uvedené informácie boli obsahom samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj splátkového kalendára, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Je neprípustné, aby podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, ktoré zmluva pod sankciou neplatnosti, resp. pod sankciou straty práv veriteľa na úroky a poplatky musí obsahovať, boli spotrebiteľovi len dodatočne po podpise zmluvy doručované poštou a zároveň vyhlasované za neoddeliteľnú súčasť zmluvy bez toho, aby bol k tomu potrebný písomný súhlas druhej zmluvnej strany. Takýto postup je v rozpore aj s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka.“

74. Vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová súd uvádza, že v prípade vyššie popísaných nedostatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej stranami ide o vážne nedostatky, ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a jeho predstavu o výške a trvaní záväzku. Súdny dvor v uvedenom rozhodnutí vyslovil, že Článok 23 smernice Rady 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať

za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Takisto vyslovil, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. V danej veci však podmienky zmluvy neumožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy splátok, nakoľko nie je priamo v nej v čase podpisu dlžníkom uvedený ani dátum prvej splátky, ani dátum poslednej splátky, a chyba termín konečnej splatnosti úveru, pričom v spojení s ďalšími vytykanými nedostatkami zmluvy (nesprávne uvedenie RPMN) ide v súhrne o nedostatky, ktoré nepochybne mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a jeho predstavu o výške a trvaní záväzku.

75. Navyše, nemožno nezdôrazniť, že dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako už bolo uvedené, je tu aj nesprávne uvedená hodnota RPMN. V prípade RPMN a jej správneho uvedenia ide o absolútne kľúčový údaj. O tom svedčí aj to, že aj po novele Zákona o spotrebiteľských úveroch uskutočnenej zákonom č.279/2017 Z.z. ktorá zohľadňuje závery Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová, a ktorá v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, a to práve za účelom zabezpečenia súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "smernica 2008/48/ES"), ostáva správne uvedenie RPMN podmienkou vzniku nároku veriteľa na úroky a poplatky. Aj po tejto novele sa totiž za bezúročný a bez poplatkov považuje úver vtedy, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, a ak tam nie je uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

76. S poukazom na hore uvedené dôvody súd spotrebiteľský úver v danej veci považoval za úver bezúročný a bez poplatkov. Súd považoval za nehospodárne zaoberať sa aj ďalšími žalobkyňou vytykanými nedostatkami zmluvy, ktoré by podľa žalobkyne rovnako viedli k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. K výške dohodnutej ročnej úrokovej sadzby, resp. odplaty za úver, ktorej sa týkala časť ďalšej argumentácie žalobkyne, keď tvrdila, že je v rozpore s dobrými mravmi, súd uvádza, že vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru bolo bezpredmetné zaoberať sa výškou úrokov, resp. odplaty, nakoľko nárok na tieto úroky a poplatky vôbec nevznikol. Z danej zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovanej ako veriteľovi vznikol nárok len na vrátenie poskytnutej istiny úveru. Preto nebolo namieste hypoteticky skúmať, či výška v zmluve uvedeného úroku, resp. odplaty, na ktoré vôbec nárok nevznikol, je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi.

77. Medzi stranami nebolo v konaní sporné, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovaná poskytla žalobkyňi celkom 1.284,25 eur. Žalovaná nepoprela tvrdenie zástupcu žalobkyne, že žalobkyňa na zmluvu o spotrebiteľskom úvere zaplatila celkom 3.346,69 eur. Vzhľadom na bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru rozdiel medzi týmito peňažnými plneniami predstavuje bezdôvodné obohatenie, o ktoré sa žalovaná na úkor žalobkyne obohatila.

78. Žalovaná vzniesla v konaní námietku premlčania nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v celej jeho výške 2.062,44 eur. Súd námietku premlčania nároku nepovažoval za dôvodnú, k čomu udáva:

79. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

80. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

81. Vychádzajúc z cit. právnej úpravy Občianskeho zákonníka pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna doba (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívna doba (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Subjektívna premlčacia doba je dvojročná, a na začatie jej plynutia má vplyv subjektívna stránka oprávneného, týkajúca sa jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení, a o tom, kto sa na jeho úkor

bezdôvodne obohatil. Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje teda skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004, sp. zn. 1 Cdo 67/2011, R 25/1986).

82. Tak, ako už súd v súvislosti s nálezom Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 43/2020 zo dňa 12.05.2020 vyššie uviedol, bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru nastupuje zo zákona (ex lege) ako dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení Zákona o spotrebiteľskom úvere, a v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny úveru má ten následok, že na strane veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Ide o špecifický predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorého základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktáčnej fázy, pričom toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Zmluvný vzťah je v takomto prípade založený relevantným právnym titulom, na základe ktorého sú zmluvné strany povinné si navzájom plniť. V danom prípade medzi žalobkyňou a žalovanou bol spotrebiteľský záväzkový vzťah založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 29.05.2013. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských vzťahov princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ (právo patrí bdelym) v týchto vzťahoch ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa, čo vyslovil aj Najvyšší súd SR v uznesení vo veci sp.zn. 6 MCdo 9/2012 zo dňa 16.01.2013, podľa ktorého: „...Už v rozhodnutí sp.zn. 6 Cdo 1/2012 dovolací súd uviedol, že princíp „vigilantibus iura scriptasunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.“. Aj keď predmetom tohto konania o mimoriadnom odvolaní bolo posúdenie otázky, či exekučný súd je oprávnený skúmať platnosť rozhodcovskej doložky a otázka posúdenia platnosti rozhodcovskej doložky, z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že najvyšší súd uprednostnil princíp ochrany spotrebiteľa nie len pri procesnoprávnej otázke (oprávnenie exekučného súdu skúmať platnosť rozhodcovskej doložky), ale aj pri hmotnoprávnom aspekte veci (platnosť samotnej rozhodcovskej doložky), keď dospel k záveru, že „Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov...zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu“.

83. V danej veci súd v súvislosti s okolnosťami plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby nezistil žiadnu skutočnosť, dôvodne spochybňujúcu tvrdenie žalobkyne, že o skutočnosti, že žalovaná sa na jej úkor bezdôvodne obohatila, sa žalobkyňa dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Nám. Legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, v roku 2018. Žalobkyňa predložila súdu ako dôkaz písomné prehlásenie tohto združenia zo dňa 09.11.2020 (čl. 153 spisu), podľa ktorého žalobkyňa zmluvu o spotrebiteľskom úvere predložila združeniu dňa 20.04.2018 a združenie ju následne informovalo o posúdení úveru ako úveru bez úrokov a bez poplatkov. Preto pokiaľ žalobkyňa žalobu podala na súd dňa 12.07.2018, žalobu podala v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe. Súd len dodáva, že je rozumné domnievať sa, že žalobkyňa ako spotrebiteľ by asi len sotva platila nad rámec jej poskytnutej istiny úveru, ak by mala vedomosť, že platiť nemá. Žalovaná na rozdiel od žalobkyne, ktorá na svoje tvrdenia predložila listinný dôkaz, tento dôkaz nespochybnila, a žiadne iné tvrdenia na okolnosti plynutia dvojročnej subjektívnej doby v danej veci neuviedla.

84. Vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia v danej veci súd poukazuje napr. na nález Ústavného súdu SR zo dňa 30.01.2019 sp.zn. I. ÚS 47/2019-20 vydaný v konaní, v ktorom sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co 48/2016 z 10.10.2017, v ktorom súd o.i. uviedol: „Subjektívna premlčacia doba na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia začína plynúť odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, že bol neoprávnený majetkový prospech získaný. Žalobca uviedol, že sa o tom, že v zmluve je rozpor so zákonom dozvedel vtedy, kedy mu vzhľadom na iné uzatvorené zmluvy o úvere hrozilo, že príde o byt a v roku 2013 kontaktoval spotrebiteľské združenie, ktoré mu poskytlo pomoc, tieto zmluvy skontrolovalo a teda vedomosť o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie a kto je za toto zodpovedný, nadobudol až v priebehu rokov 2013. Súdny vo svojich rozhodnutiach už judikovali, že síce neznalosť zákona

neospravedlňuje, avšak ide o spotrebiteľský právny vzťah, žalovaný vystupoval a konal v právnom vzťahu so spotrebiteľom v rozpore so zákonom, resp. v rozpore s princípmi ochrany spotrebiteľa. Sám žalovaný tvrdí, že nejde o zmluvu bez úrokov a poplatkov, teda sám tvrdí, že, nejde o bezdôvodné obohatenie. Tvrdenie žalobcu v odvolaní, že žalobca sa dozvedel skôr, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a že bol neoprávnený majetkový prospech získaný potom (s poukazom aj na tvrdenia žalovaného) nespochybňuje skutkový záver súdu prvej inštancie, že žalobca vedomosť o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie a kto je za toto zodpovedný nadobudol až v priebehu rokov 2013, kedy mu vzhľadom na iné uzatvorené zmluvy o úvere hrozilo, že príde o byt a spotrebiteľské združenie zmluvy skontrolovalo a zistilo neoprávnenosť plnenia.... Vo veci sťažovateľky je výklad subjektívnej lehoty krajským súdom založený na logických úvahách a správnom výklade zákona...“.

85. Vo vzťahu k dvojročnej premlčacej dobe v danej veci súd ďalej udáva, že nálezy Ústavného súdu SR vo veciach sp.zn. III. ÚS 43/2020 a sp.zn. I. ÚS 51/2020 nedávajú odpoveď na otázku posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pre vydanie bezdôvodného obohatenia v obdobných veciach. Nálezy iba konštatujú, že rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo 67/2011 a sp.zn. 5Cdo 121/2009, túto otázku nevyriešili, a je potrebné, aby sa ňou Najvyšší súd SR v rámci dovolacích konaní zaoberal. Súd však na podporu svojho záveru poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co 148/2018 zo dňa 30.05.2019, podľa ktorého: „Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného.“ (Pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004, sp. zn. 1 Cdo 67/2011, R 25/1986). Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“, sa potiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle.(OGH 3Ob592/77 „Na slabomyselnosť podľa § 879 Abs 2 Z 4 ABGB je potrebný menší stupeň slabosti mysle ako taký, ktorý má za následok nesvojprávnosť“. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila...V prejednávanej veci sa žalobkyňa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela dňa 28.07.2017 v rámci návštevy Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (čl. 9 spisu). Týmto dňom jej začala plynúť subjektívna premlčacia doba...“.

86. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe, ktorá podľa cit. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka môže byť trojročná alebo pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení desaťročná, súd udáva, že žalovaná ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov nebankovým spôsobom. Bolo teda jej povinnosťou poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalovaná sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie zmluvy porušujúcej právne predpisy nemôže zbaviť poukazom na princíp neznalosť zákona neospravedlňuje a uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch je práve zo strany dodávateľa plne dôvodné vyžadovať v čo najvyššej možnej miere. Ak žalovaná ako subjekt dlhodobu pôsobiaci na finančnom trhu, ktorej predmetom činnosti je poskytovanie úverov, v rozpore so zákonom nedodrží predpísané náležitosti zmluvy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, jej konanie nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je dôvodné predpokladať, že žalovaná mala vedomosť o tom, že uzatvorením zmluvy bez uvedenia správnej hodnoty RPMN, bez uvedenia splatnosti prvej a poslednej splátky, a konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a to pri súčasnom uzatváraní vedľajších dohôd o poskytnutí služby zjavne motivovaných snahou obísť zákonné obmedzenia a limity, môže spôsobiť vznik bezdôvodného obohatenia, a že pre prípad, že sa tak stane, bola s tým uzatvorená. Uvedené konštatovanie má svoju oporu aj v rozhodovacej praxi Krajského súdu v Prešove, zdôrazňujúcej potrebu aplikácie desaťročnej objektívnej premlčacej doby vyplývajúcej z ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri absencii obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2Co 76/2018, uznesenie sp.zn.7Co 120/2017). Súd preto v danej veci zastáva názor, že ak zmluva o

spotrebiteľskom úvere bola uzavretá 29.05.2013, a žaloba bola na súd podaná dňa 12.07.2018, je zrejme, že objektívna desaťročná premlčacia doba v danej veci neuplynula.

87. Súd tu dáva do pozornosti aj aktuálne rozsudok Súdneho dvora EÚ z 22.04.2021 vo veci C-485/19, obdobnej veci žalovanej, v ktorom súdny dvor uvádza: „61. Z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom ...vyplýva, že trojročná lehota stanovená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom k premlčaniu dôjde aj vtedy, keď spotrebiteľ nie je sám schopný posúdiť, či je zmluvná podmienka nekalá, alebo keď nevedel o nekalej povahe zmluvnej podmienky... 63....zmluvy o úvere, akou je zmluva v danej veci, sa vo všeobecnosti plnia počas dlhého obdobia, a preto, ak je udalosťou na základe ktorej začína plynúť trojročná premlčacia lehota, akákoľvek platba uskutočnená dlžníkom,...nemožno vylúčiť, že prinajmenšom pre časť uskutočnených platieb môže dôjsť k uplynutiu premlčacej lehoty ešte predtým, než sa skončí platnosť zmluvy, takže takýto režim premlčania môže spotrebiteľom systematicky odopierať možnosť domáhať sa vrátenia platieb uskutočnených na základe zmluvných podmienok, ktoré sú v rozpore so smernicami. 64. Preto je potrebné dospieť k záveru, že procesné podmienky, o aké ide vo veci samej, tým, že vyžadujú od spotrebiteľa, aby podal žalobu v lehote troch rokov od dátumu, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom k tomuto bezdôvodnému obohateniu môže dôjsť počas plnenia dlhodobej zmluvy, sú takej povahy, že môžu nadmerne sťažovať výkon práv, ktoré mu priznáva smernica 93/13 alebo smernica 2008/48, a teda že tieto podmienky sú v rozpore so zásadou efektivity...65. Okrem tohto...úmysel predajcu ako dodávateľa, ktorý využil zmluvnú podmienku považovanú za nekalú, nemá vo vzťahu k právam spotrebiteľov vyplývajúcim z ustanovení smernice 93/13 žiadny význam, a to isté platí aj pokiaľ ide o čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48. Preto spotrebiteľ nemôže mať na účely uplatnenia svojich práv vyplývajúcich z týchto ustanovení povinnosť preukazovať úmyselnú povahu konania príslušného predajcu alebo dodávateľa. Z tohto vyplýva, že možnosť predĺžiť trojročnú premlčaciu lehotu pod podmienkou, že spotrebiteľ preukáže úmysel predajcu alebo dodávateľa, ako je stanovená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemôže vyvrátiť konštatovanie uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozsudku. 66. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je na prvú otázku potrebné odpovedať tak, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu“.

88. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

89. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

90. Vykonávajúcim predpisom ustanovujúcim výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania je Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.02.2013 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

91. Žalovaná bola povinná bezdôvodné obohatenie žalobkyni vydať prvého dňa po tom, čo na jeho vydanie bola žalovanou vyzvaná (§ 563 Občianskeho zákonníka). Za výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňa v danej veci považuje žalobu, a úroky z omeškania požaduje priznať od druhého dňa po doručení žaloby žalovanej. V zmysle § 563 Občianskeho zákonníka za výzvu na plnenie je možné považovať aj žalobu, ktorou si žalobca uplatní voči žalovanému nárok na plnenie. V danej veci žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola žalovanej doručená dňa 28.09.2018. Nakoľko žalovaná po doručení žaloby bezdôvodné obohatenie nevydala, odo dňa 29.09.2018 je v omeškaní s plnením tejto svojej povinnosti, a je povinná počnúc týmto dňom platiť žalobkyni úroky z omeškania, ktorých sadzba určená podľa vyššie uvedeného normatívneho pravidla ku dňu 29.09.2018 je 5% ročne. Preto súd

žalobkyni tak, ako to požadovala, priznal aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.062,44 eur odo dňa 30.09.2018 do zaplatenia.

92. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa bola v spore úspešná v celom rozsahu. Preto jej voči žalovanej prislúcha právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške tejto náhrady v súlade s ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdny úradník.

Poučenie:

Proti výrokom I. - IV. toho rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).